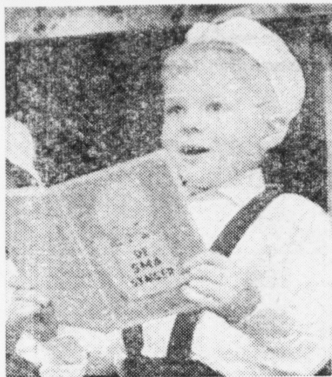

- Når man er voksen, skal man synge

... efter sangbog og spille efter noter

- Og klippe efter mønster...

... så gu' ve' om det overhovedet er noget at se hen til

DET PERSONLIGE INDTRYK TÆLLER MEST

FORTSAT FRA SIDE 2

MAN KAN JO FORHØRE SIG

H. R. L. Lind-Nielsen fra Handels- og Kontorfunktionærernes Pladsanvisning er af nogenlunde samme opfattelse.

— Den skriftlige anbefaling er faktisk en biting uden større betydning i dag. Det er klart, at man anbefaler folk at tage dem med, hvis de har nogen. Det vi her — og jeg tror også på de fleste virksomheder — lægger størst vægt på, er det personlige indtryk af søgeren. Der er jo også muligheden at ringe til den pågældendes sidst forladte arbejdssted og forhøre sig.

— Kan det ikke give et skævt billede?

— Vi har haft henvendelse fra medlemmer, som har følt sig forfulgt af en arbejdsgiver, vi har bare ikke kunnet bevise noget — desværre. Men i den forbindelse kan man jo også høre den søgendes indstilling og ud fra begge synspunkter lægge to og to sammen.

I stedet for anbefalinger — som mange virksomheder slet ikke vil udstede principielt — har vi jo det lovpligtige tjenestebevis. Det er ikke, fordi det siger meget — efter min mening burde virksomhederne være pligtige til at formulere årsagen til ansattes fratrædelse — det ville give et tydeligere billede af både virksomhed og søger, og sidstnævnte havde så noget at holde sig til ved eventuel forfølgelse af sagen.

STADIG SKRIFTLIGE ANBEFALINGER

JEG vil ikke sige, at den skriftlige anbefaling ikke stadig væk har en vis betydning. Hvis pladssøgende har nogle beder jeg altid om at se dem — udtaler personalechef Kyha, SAS.

— Vi udsteder stadig væk anbefalinger hos os, men kun efter over ét års tjenestetid. Men dermed være ikke sagt, at man ikke bør se på skriftlige anbefalinger med et vist forbehold. Når man har siddet på en post som min i en del år, kommer man uvilkårligt til at kende en del firmaer, hvis anbefalinger fremtræder mere som en høflighedsfrase end som en anbefaling. Vi ser også eksempler på, hvordan virksomheder har kunnet udstede overstrømmende anbefalinger, hvor der kun har været tale om et par måneders tjeneste — sådanne tilfælde kunne jo se ud som et befriendes glædessuk over at komme af med den anbefalede.

Men det er klart, at det, vi i dag går ud fra ved ansættelse af nye folk, er det personlige indtryk gennem samtale supple-

ret af eksamensbeviser og tjenestebeviser. Ydermere får vi en del arbejdskraft gennem arbejdsanvisninger, som efter min mening er en udmærket første sortering, der sparer begge parter tid og penge. Som supplement kan man jo også forhøre sig på ansøgerens forrige arbejdsplads, hvilket vi understreget kun gør, hvor vi har ansøgerens sanktion! Hvis ansøgeren i et sådant tilfælde trækker lidt på det, sludrer vi åbent om tingene, og man danser sig et billede gennem samtalen.

— Mener De, at man bør bevare den skriftlige anbefalingsform?

— Svenskerne har den jo stadig, og jeg ser ingen grund til, at vi skulle aflive den, når vi ikke har noget andet og bedre. Det, man skulle, var

blot igen at gøre den til et reelt stykke papir, som man kunne stole på. En sagligt skrevet anbefaling kan være en stor hjælp til en individuel forståelse af en eventuel ny medarbejder. Men som det er i dag, er den personlige samtale hovedsagen og det vigtigste.

Står De over for at skulle have et nyt job, ved De altså nu, hvad sagen drejer sig om. Det er Deres personlige fremtræden, som er den vigtigste, og hermed menes ikke blot den hvide skjorte og hårcremen.

Lige meget hvilken «skor» stilling De end ønsker at anbringe Dem i i dagens Danmark, beror alt på DEM SELV — og det er egentlig et fremskridt, hvor man på så mange andre områder er blevet et nummer!

HAN.

SKRÆDDERE OG SPRADEBASSER

FORTSAT FRA MIDTERSIDEN

forbavsende forekommer det mig at samfundets fundament er toj! Men dette gælder i virkeligheden kun uniformen. Rigtigheden heraf blev på storartet vis demonstreret af bumsen Wilhelm Voigt. Lige løsladt fra et fængsel, købte han i en markandiskærder en afkrakket kaptajnsuniform. Det var tilstrækkeligt til, at han kunne overtage kommandoen over en deling soldater og ved hjælp af disse plyndre kommunkassen i København. Hans navnebroder kejseren, der led af uniformitis, blev så begejstret, at han udbrød: «Dette gør ingen nation os efter». Det skal nok passe!

Da Voigt havde afsonet sin straf for roveriet, optrådte han på varieteer i uniformen. «Or ikke at blive straffet for illegalt at bære uniform, måtte han have sine egne bukser på. Det var ustyrligt komisk at se ham marchere ind på scenen i den berømte preussiske strækmarch, gøre holdt, knalde hælene sammen og gøre stram honnor. Derefter udlod han sig med en række harske skældsord til publikum — en svada i den så bekendte stil: «Når jeg kommanderer! » højre ret, så drejer I knappen, så snothornet fløjter gennem luften og snotklatterne ryger hen på tredje mands bryst. » Publikum, opfyldt af gamle soldaterminder jubede og skreg: «Jawohl herr Hauptmann!»

Uden at fortrække en mine gjorde kaptajnen derefter stram honnor, knalder hælene sammen og marcherede ud, kommanderende et usynligt kompagni: «grade aus! Ein, zwei!»

HAN tjente så godt, at han kunne købe sig et hus i Luxembourg. Forbi dette passerede i 1914 en tysk armé på vej til Frankrig. Den uniformsklædte Wilhelm stod på sin altan, hvis genlænder skjulte de civile bukser. Han gjorde stram honnor og alle officerer, underofficerer og menige besvarede den yderst respektfuldt. Det blev hans skønneste minde.

Mæt af dage og berømmelse døde kaptajnen i 1960. Udsædliggjort ved Zuckmayers skuespil og filmen herover. Der har været tale om at rejse han en statue på hvis sokkel der skulle stå: «Uniformer skaber folk». Det er jo en evig sandhed. Mere problematisk er, om kostumetegnerne i New York nu vil kunne skabe lykke til masserne med nye herremoder. De bliver sandsynligvis en slags teaterkostumer, og dem vil man kun få fanatiske oprørere mod Brummells dekret til at føre sig.

Poul Knudsen

det min far

SÅ det fame med og komme tidlig op og holde masken, råbte min far i morges og kaldte på allesammen, fordi det fastelavn hele dagen og alle ungerne er begyndt og synge om morgenbrød og bolle op og rasle med femserne. Hele vores gård er fuld af unger og kattekonger og smørdritter, der hænger og dasker, og negermasker og knippelsuppe og klovndragter. Kom og se ned på det hele, fordi de står og glaner op te' vores vinduer og hyler noget.

For de ve' da sørme se brandmanden, sa'e min mor og flyttede nogen pottelplanter væk. De kender ham, fordi han bor her og si'r daws te' allesammen lissedan som ude på landet. Hvod'n går det, onkel Nulle, si'r de allerede. Hvor er sprøjten?

Kom bare frit frem, Nullefar, sa'e min mor så. Vink te' ungerne og sig noget, lissedan som Pjerrot inde i Tivoli, fordi så råver allesammen hurra tre gange, måske.

Så kom onkel Nulle frem og vinkede og var næsten li'e ve' og grade omtrent. Ta' din hjelm ordentlig på, mand, sa'e min far, så de ka' se det dig

selv. De ka' sgu' ikke se du står i lange underbukser.

Bagefter drak vi morgenkaffe og hørte efter, hvodden de slår katten ned af tønden øvre i Grenå. Der ikke noget med nogen tøndere, sa'e Nullefar, fordi det gammeldaws og duer kuns her i København. Vi har allesammen bil snart og det ser smadder smart ud, hvis der røde brandbiler med. Så kører vi rundt i gadene og tikker tæleskive og æggepunser og cegarer og gemmer i hatten, for ikke og knække. Op og ned ad Havnevej hele dagen med masker på og hyle op og skave sig helt svedt.

Hva' så med katten? sa'e min mor, fordi el's er det ikke fastelavn rigtig.

Der sgu' heller ikke nogen katte, sa'e onkel Nulle. Allesammen i byen har kat og nogen har 2 og 3 måske, men ingen ve' af med nogen, fordi de ska' måske snart ha' killinger. Jenny har 4. De 3 øvre i stalden og kuns 1, der må komme ind i stuen. Det den med de hvide so'ler. Pjevser.

Vi må ikke ha' kat for viseværten, sa'e min mor, så vi maler den uden på tøndene og leger den er der, fordi det smager af fugl.

erasmus.

WEEKEND

AFKLEJNING SØNDAGSTILLÆG

Adresse:
Nr. Parimagsgade 49
København K.
Tlf. Central 13 95

Redigeret af:
Robert Corydon

Lay-out:
Kai Hansen

Redaktion:
Claus Becker (ansvarshavende)
Hans Rasmussen og Hans Rishøj